

Надежда

Надежда

"Марта каза на Исус: Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре." Това са думите на Марта към Исус по повод смъртта на брат ѝ Лазар. Те изразяват онова сърцераздирателно чувство на съжаление, което изпитват милиони хора, когато близките им са им отнети в смъртта. Толкова много мисли минават през ума в такъв момент - ако бяхме направили това или онова; или ако бяхме изпратили за друг лекар. Ако смъртта е настъпила в резултат на злополука по време на пътуване, можем да си кажем, че ако нашият скъп човек не беше тръгнал на това пътуване, това нямаше да се случи. В случая на Марта тя смяташе, че именно отсъствието на Исус е довело до смъртта на брат ѝ, затова беше склонна да го обвини.

Мнозина са споделяли тази гледна точка на Марта, тъй като са чувствали, че по един

или друг начин Господ е отговорен за смъртта на техния любим човек или че е можел да предотврати трагедията. Затова се питат: Защо? Представят си, че по един или друг начин трябва да са направили нещо, което не е било угодно на Бога, или може би починалият е бил специално наказан за грешка. И тогава може би с трепет си мислят: Ако последното е вярно, какво е състоянието на мъртвия сега? Дали той страда от нещо по-лошо от смъртта?

Към мислите, които измъчват мнозина, когато смъртта посети дома, се прибавя и въпросът какво се крие отвъд гроба, на който обикновено няма отговор. Ще видим ли някога отново близките си? Щастливи ли са те сега и ще се присъединим ли един ден към тях в щастието им? Сърцата ни копнеят за категорични отговори на всички тези мъчителни въпроси, които се пораждат от нашата скръб. И на тези въпроси може да се отговори, защото отговорите се намират в Божието Слово.

Защо все пак хората умират? Мнозина са склонни да отговорят, че е естествено хората да остаряват и да умират, но слабостта на този отговор е, че милиони умират, преди да остареят. Мрачният жътвар Смъртта не се съобразява с хората, защото поваля и млади, и стари, и светии, и грешници. Независимо дали си отива бебе, или стар родител, шокът е еднакво голям. Никога не сме подготвени за смъртта и дори след хилядолетен опит с това чудовище, човешката раса не е свикнала с неговите посещения - те винаги идват като нежелана изненада. Всъщност тогава няма такова нещо като "естествена смърт", защото смъртта винаги е неестествена и нежелана.

Библията обяснява, че човешките същества умират заради греха - не индивидуалния грях на всеки, който е повален от смъртта, а първородния грях, греха на нашите първи родители. Чрез тях, обяснява апостолът, "грехът влезе в света и чрез греха - смъртта". (Римляни 5:12). По силата на наследствеността всички ние сме членове на умираща раса. Добре е да си

спомняме това, когато смъртта настъпи в домовете ни, защото ни помага да осъзнаем, че това трагично преживяване не се дължи на нашата незаинтересованост или липса на грижи и че то не е специално наказание нито за починалия, нито за близките, които са останали. Любимите ни хора умират, защото библейското твърдение гласи: "както в Адам всички умират". И освен това можем да се утешим с чудесното обещание на Божието Слово, че както в Адам всички умират, "така и в Христос всички ще оживеят". 1 Коринтяни 15:22

СПОКОЕН СЪН

Връщайки се назад към дните на Исус и към любимото семейство във Витания - Мария, Марта и Лазар - можем да извлечем някои много поучителни и окуражаващи мисли. Оказва се, че Исус е бил специален приятел на това семейство и те са приемали за даденост, когато Лазар се разболява, че Исус ще им се притече на помощ веднага щом научи за това. По това

време работата на Исус го отвежда на известно разстояние от Витания, но двете сестри му изпращат съобщение, което гласи: "Господи, този, когото обичаш, е болен". Йоан 11:3

Исус получава това послание, но не прави нищо в продължение на два дни. Накрая каза на учениците си: "Нашият приятел Лазар е заспал, но Аз отивам да го събудя." (Йоан 11:11). Това известие изненада учениците Му. Те също бяха чули, че Лазар е тежко болен. Вероятно Исус им е казал за съобщението, което е получил. Но ако сега той спеше, те не можеха да разберат защо Учителят би искал да го събуди. Може би са си помислили, че това е погрешна преценка от негова страна, затова му казали: "Господи, ако спи, ще оздравее." С други думи, те мислели, че би било голяма грешка да събудят болен човек, който спокойно си почива в съня - че за него ще бъде много по-добре да продължи да спи.

Но те не разбраха какво има предвид Исус. "А Исус говореше за Своята смърт", се казва в разказа. (Йоан 11:13). Като видя, че учениците Му не разбраха, че Лазар е заспал, Той им каза ясно: "Лазар е мъртъв". (Йоан 11:14). Тук имаме от устата на самия Учител най-интересната и същевременно утешителна гледна точка за смъртта. Тя прилича на сън, което означава, че мъртвите са в покой и чакат, макар и несъзнателно, да дойде времето на Господ, за да ги събуди от съня - съня на смъртта. Така се оказва, че сънят е една от библейските илюстрации, които ни помагат да разберем значението на смъртта.

Съществуват две основни характеристики на съня. Едната е, че спящите са в безсъзнание. Те не осъзнават какво се случва в света около тях. Те не са нито тъжни, нито щастливи. Те нямат притеснения и не изпитват вълнения от радост. Те не са нито гладни, нито жадни. По отношение на това състояние Писанията заявяват: "Защото живите знаят,

че ще умрат, а мъртвите не знаят нищо".
Еклисиаст 9:5

Съществува и друга характеристика на съня, която също е много важна, когато го разглеждаме като илюстрация на смъртта. Това е очакването на събуждане. Майката прибира любимото си дете в креватчето му за през нощта, пее му успокояваща приспивна песен, докато очите му се затворят в съня и малкият му мозък навлезе в страната на забравата. Детето вече е в безсъзнание, а майката на пръсти тихо излиза от стаята, щастлива в любовта си към своя любимец и радостна в очакването си да чуе на следващата сутрин възхитителното бърборене на своето дете. Няма сълзи, няма болка в сърцето, няма самота; защото детето просто спи, а на сутринта ще се събуди и неговата светлина отново ще проникне в дома.

За едно младо момиче, което беше умряло, Исус каза: "Момичето не е мъртво, а е заспало." (Матей 9:24). И тук, както и в случая с Лазар, Исус говори за смъртта като

за просто сън - сън, защото от гледна точка на Божието осигуряване на живот чрез Христос предстои събуждане в утрото на новия ден на земята, денят на Христовото царуване, който скоро ще настъпи. Исус казва на учениците си: "Нашият приятел Лазар е заспал, но Аз отивам там да го събудя." (Йоан 11:11). Исус възнамеряваше да събуди Лазар от съня на смъртта и по-късно осъществи намерението си, за голяма радост на сестрите на Лазар и на всички, които го обичаха.

ДА ЖИВЕЕМ ОТНОВО

След като съобщава намеренията си на учениците, Исус отива във Витания, в дома на приятелките си Марта и Мария. Марта го посреща, когато приближава дома им, и нежно го упреква, че не е дошъл, докато брат ѝ е бил още жив. Тогава Исус ѝ направил забележително изявление - думи, които оттогава отекват през вековете, давайки утеха на хиляди скърбящи, които са успели да разберат тяхната удивителна простота и да повярват, че един ден ще се

сбъднат. Той каза: "Брат ти ще възкръсне."
Йоан 11:23

Тук е голямата надежда на Библията за всички, които са умрели - те ще оживеят отново. Но не бива да пренебрегваме тази дума "отново". Исус не казва на Марта: "Не плачи, защото брат ти не е мъртъв. Той е бил мъртъв! Исус беше казал ясно на учениците си: "Лазар е мъртъв" и можем да бъдем сигурни, че нямаше да противоречи на тази истина в разговора си с Марта; така че посланието Му за утеха към нея беше, че брат ѝ ще живее отново, че този, който е мъртъв, ще бъде върнат към живот.

Векове преди това пророкът Йов се пита: "Ако някой умре, ще оживее ли отново?" (Йов 14:14). Важно е да отбележим правилния начин, по който Йов задава този въпрос. Той не пита: "Ако човек умре, наистина ли е мъртъв?" или: "Има ли нещо в човека, което остава живо след смъртта на тялото?". Йов е знаел, че смъртта е реалност, мрачна и трагична реалност. Знаеше, че смъртта е наказание за греха и

тъй като целият човешки свят е грешен, всички умират. Това, което Йов искаше да знае, беше дали мъртвите ще бъдат възстановени към живот - дали ще живее "отново"? Исус отговори на този въпрос за Йов, за Марта и за всички, които са готови да приемат простата истинност на думите Му: "Брат ти ще възкръсне".

Идеята, че мъртвите ще бъдат възстановени към живот в бъдеще, не беше нова за Марта, защото тя вярваше в старозаветните обещания, които изразяваха тази благословена надежда. Пророк Йов, след като се пита: "Ако човек умре, ще оживее ли?", намира отговора и го изразява по отношение на собствената си надежда, като казва: "През всичките дни на тежката си служба ще чакам (в смъртта) да дойде моето обновление. Ще викаш и аз ще ти отговарям; ще копнееш за създанието, което твоите ръце са направили". Йов 14:14,15

"ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН"

В едно пророчество, отнасящо се до надеждата за крайната съдба на децата, които са били избити с указ на Ирод по времето, когато се е родил Исус, Господ казва на плачещите майки, наречени в пророчеството Рахил: "Сдържайте гласа си от плач и очите си от сълзи, защото трудът ви ще бъде възнаграден" ... "Те ще се върнат от земята на врага. Така че има надежда за потомците ти", заявява ГОСПОД. Еремия 31:16,17

Марта вероятно е знаела за тези чудесни обещания, уверяващи вярващите в предстоящото време, когато мъртвите, млади и стари, ще бъдат възстановени към живот. Освен това Исус е бил чест посетител в дома им и тя несъмнено е чувала чудесните думи на живота, когато те са излизали от вдъхновените Му устни. Затова, когато Исус ѝ каза: "Брат ти ще възкръсне", тя отговори: "Знам, че ще възкръсне при възкресението в последния ден." (Йоан 11:24). Да, тя знаеше, че всички

мъртви ще "възкръснат", че ще бъдат събудени от съня на смъртта - защото знаеше, че това е Божият план за всички хора.

Какво има предвид Марта под "последния ден"? Божият план за спасението и възстановяването на човешката раса от греха и смъртта е разделен на периоди от време, наречени в Библията "дни". Именно през последния от тези периоди от време, тези дни, божественият план за възстановяване ще достигне своя завършек. "Последният ден" в Божия план е с продължителност хиляда години - хилядата години на Христовото царуване.

Фактът, че за този период се говори като за "ден", е много показателен, тъй като той е в контраст с предшестващия го шестхилядолетен човешки опит, който в Писанията се нарича време на мрак, нощ на скръб и умиране. По отношение на тази тъмна нощ на греха и страданието и последващото утро на радостта псалмистът пише: "Защото гневът Му трае само миг, а

благоволениято Му - цял живот! Плачът може да продължи през нощта, но радостта идва с утрото." Псалм 30:5

Въпреки че Давид говори за "гнева" на Бога, не бива да мислим, че Той е отмъстителен или че се наслаждава на страданията на своите създания. Неговият гняв няма да се изразява в мъченията на нечестивите в огнения ад завинаги, нито в "чистилицето" за ограничен период от време. Новият завет ни разказва за Божия "гняв" и обяснява, че и сега той се открива от небето срещу всяка неправда. (Римляни 1:18). Божият гняв се разкрива в смъртната присъда, която се изпълнява над целия човешки род - "Както в Адам, всички умират". 1 Коринтяни 15:22

В Божието благоволение е животът - заявява псалмистът. (Псалм 30:5). Тук Божията благосклонност се противопоставя на Неговия гняв. Когато нашите първи родители престъпили Божия закон, Той оттеглил благоволенията си от тях. Без неговата благосклонност те не могли да

продължат да живеят, така че автоматично започнало да действа изречението "Върни се в земята, от нея си взет; защото прах си и в прах ще се върнеш" - те започнали да умират. Битие 3:19

Оттогава човешката раса продължава да умира. Когато Бог оттеглил слънчевата светлина на Своего благоволение, над човешката раса се настанил "мрак" - мрак, толкова плътен, че се усещал във всички болки и страдания, съпътстващи процеса на умиране. Тази "нощ" на световния опит с греха и неговия резултат наистина е била нощ на плач. Но тя няма да продължи вечно! Нощта е била дълга и мрачна, но утрото идва, а с идването на утрото ще дойде и обещаната радост - радост, която ще бъде безгранична, когато смъртта престане да поразява жертвите си, а умрелите с божествена сила ще оживеят отново. Затова, когато Исус каза на Марта: "Брат ти ще възкръсне", умът ѝ естествено си представи тази прекрасна картина на радостта, която ще настъпи за цялото човечество в онзи нов ден, когато

благословиите на живота ще се изсипят върху всички, откъдето идва и нейният отговор: "Знам, че ще възкръсне при възкресението в последния ден." Исус не отрича истинността на думите на Марта. Всъщност несъмнено заради собственото Му служение в този дом във Витания тази надежда за всеобщо пробуждане на всички, които спят в смъртта, е била толкова ярка в сърцето на Марта. Напротив, Исус потвърди вярата ѝ, като каза: "Аз съм възкресението и животът. Всеки, който вярва в Мен, ще живее дори и след като умре. Всеки, който живее в Мене и вярва в Мене, никога няма да умре". Йоан 11:25, 26

"Аз съм възкресението и животът" - казал Учителят, като имал предвид, че в онзи бъдещ ден, когато мъртвите ще оживеят и Едем ще разцъфне отново, а границите му ще обхванат цялата земя, Той ще бъде каналът на божествената сила, чрез който това ще се осъществи. Исус е великият дарител на светлина на света - светлината на живота. (Йоан 1:9; 8:12; 9:5). Неговото царуване в царството ще донесе "ден" на

здравето и живота. Той ще бъде това, което пророкът описва като "Слънцето на правдата", което ще изгрее с "изцеление в крилете си". Малахия 4:2

ХРИСТОС

"Вярвате ли в това?" Исус попита Марта. Вярваш ли, че Аз съм този, който ще върне брат ти към живот в онзи ден, когато Божията любяща цел към човечеството ще бъде завършена? И Марта отговори: "Да, Господи - каза му тя. "Винаги съм вярвала, че Ти си Месията, Божият Син, Този, Който е дошъл на света от Бога." (Йоан 11:26, 27). От момента, в който човекът падна в грех и смърт, Бог обещавахе да изпрати Избавител.

На Авраам е дадено обещание, че неговото "потомство" ще "благослови всички земни племена". (Битие 12:1-3; 22:18). Апостол Павел обяснява, че Исус е това "семе" на обещанието. (Галатяни 3:16). Марта също е знаела това и тъй като обещаният Христос е трябвало да благослови всички земни

родове, тя е знаела, че Той трябва да бъде и "възкресението и животът".

Дори по времето на Марта е имало повече от четири хиляди години умиране. Собственият ѝ брат беше умрял, така че тя знаеше, че за да се изпълнят Божиите обещания за благословение на цялото човечество чрез Христос, трябва да се събудят онези, които спят в смъртта; и тя вярваше, че Исус е този, който ще го направи - "във възкресението в последния ден".

"Всеки, който вярва в Мене, ще живее и след като умре", казва Исус. (Йоан 11:25). Тук е дадено категорично обещание на всички вярващи за събуждане от съня на смъртта. То има за цел най-вече да увери Марта, че смъртта на Лазар не се дължи на липсата на вяра или лоялност към Исус. Лазар е вярвал в Исус, но въпреки това е умрял. Това е вярно за всички вярващи от онова време до днес. Исус уверяваше Марта и нас, че смъртта не е краят - "Макар

и да умря", "Но ще оживее", т.е. ще бъде върнат към живота.

След това Исус отдръпва завесата на несигурността и дава още един поглед към този "последен ден", за да можем да оценим още повече безграничната любов на Бога, който осигурява живот за цялото човечество. Той казва: "Който живее, като вярва в Мене, никога няма да умре." Това твърдение не е вярно за сегашното време, защото всички сега умират. Бъдещият живот на цялото човечество зависи от това дали ще бъде събудено от съня на смъртта. Но ще бъде различно в онзи нов ден - денят, в който "Слънцето на правдата" разпръсне мрака на дългата нощ на греха и смъртта и донесе светлина и живот на цялото човечество. Живеещите тогава и повярвалите в Христос никога няма да умрат - те всъщност ще останат завинаги живи като човешки същества.

СПРАВЕДЛИВИТЕ И НЕСПРАВЕДЛИВИТЕ

Кой ще бъде жив в онзи "последен ден", в онзи хилядолетен ден, когато благословиите на вечния живот ще бъдат осигурени на всички, които тогава повярват? Тогава цялото човечество ще бъде живо, защото Божият план е да събуди всички съня на смъртта. Павел казва, че "ще има възкресение и на праведните, и на нечестивите". (Деяния 24:15). А Исус заявява: "Не се чудете на това, защото иде време, когато всички, които са в гробовете си, ще чуят гласа Му и ще излязат". (Йоан 5:28-29). Утешителната мисъл на останалата част от този пасаж от Писанието е унищожена от погрешен превод. Правилният превод гласи: "Тези, които са вършили добро, ще възкръснат, за да живеят, а тези, които са вършили зло, ще възкръснат, за да бъдат осъдени". Йоан 5:29

"Онези, които са вършили доброто", казва Учителят, ще излязат на "възкресение на живота". Това е препратка към наградата на посветените вярващи, които са доказали, че са достойни за "слава,

чест и безсмъртие". (Римляни 2:7). Те трябва да живеят и царуват с Христос като част от "потомството" на Авраам, чрез което ще бъдат благословени всички земни родове. (Галатяни 3:27-29). Те ще бъдат като Исус и ще споделят Неговата небесна слава. (1 Йоан 3:2). Техният венец ще бъде "венецът на живота", дори "божественото естество". (Откровение 2:10; 2 Петрово 1:4). Но тези, които ще излязат във възкресението, за да живеят и царуват с Христос, ще бъдат много малко в сравнение с милионите умрели. Исус ги нарича "малко стадо", на което Отец е благоволил да даде царството. (Лука 12:32). Огромното мнозинство от мъртвите са от онази класа, която не е вършила добро от божествена гледна точка. Те умират като членове на една грешна, умираща раса. Според човешките стандарти повечето от тях са били морално чисти хора - добри граждани и добри съседы, но не са били последователи на Учителя; следователно кръвта на Христос не им е дала праведност пред Бога.

Въпреки това Бог обича и тях и е изпратил Сина Си да умре за тях, за да получат възможност да живеят вечно. Вечният живот чрез Исус е възможен само въз основа на вяра, а огромното мнозинство от човешката раса никога не е имало истинска възможност да повярва. Милиони хора никога не са чували за Исус, а сред тези, които са чували за Него, има малцина, които са разбрали ясно истинската цел на Неговото идване на света. Съществуват толкова много противоречиви теории относно Христос и християнството, че повечето честни хора са объркани и поради това никога не са приемали християнството сериозно. Те не са били умишлено нечестиви, но не са вършили "добро" в смисъла на това да станат последователи на Исус.

Тези милиони също трябва да бъдат събудени от съня на смъртта. Павел говори за това пробуждане като за "спасение" и обяснява, че Божията воля е те да се "спасят и да достигнат до познание на истината". (1 Тимотей 2:4-6). Голямата

истина, която тогава ще бъде оповестена на всички - ясно и безпогрешно - е, че Исус "даде Себе Си откуп за всички", т.е. че Той умря за "греховете на целия свят" и че тези, които приемат тази разпоредба, могат да живеят. 1 Йоан 2:2

Именно това има предвид Исус, когато казва на Марта: "Който е жив", тоест който е събуден от съня на смъртта "във възкресението в последния ден", "и вярва в Мене, няма да умре никога". (Йоан 11:26). Това ще бъде периодът на изпитание за света, времето, когато той ще бъде изправен пред великото решение, което ще означава живот или смърт за вечността. (Деяния 17:31). Когато Исус обещава, че те ще излязат от смъртта, Той казва, че ще излязат в това, което описва с гръцката дума "*крисис*", т.е. във времето на изпитание, когато, ако се обърнат към Бога, към Исус и към праведността, няма да им се наложи да умират отново, но по този начин вярвайки, ще "живеят вечно". Йоан 6:51

"ВЯРВАШ ЛИ В ТОВА?"

Когато Исус обясни на Марта тази прекрасна надежда за бъдещ живот, Той я попита: "Вярваш ли в това?" Това е въпрос, който вълнува сърцето на всички нас днес. Ако успеем да проявим истинска вяра в Божиите обещания, голяма част от горчивината и скръбта ще изчезнат от сърцата ни, когато близките ни бъдат отнети от нас в смъртта. Ако успеем да повярваме, че знаем, че те не са си отишли завинаги, че предстои славно завръщане на мъртвите, събуждане от съня на смъртта. Исус казва на учениците си за Лазар: "Отивам там, за да го събудя", и Исус идва отново при второто си идване, за да събуди от съня на смъртта всички онези, за които е умрял. Именно Неговата жертва промени смъртта от вечна забрава в спокоен сън, от който ще има събуждане.

КОЛКО БУКВАЛЕН ЩЕ БЪДЕ ТОЙ?

Налице е толкова много неразбиране на надеждата за възкресението, че за мнозина

е трудно да разберат реалността на това, което то ще означава за хората. Но не бива да има неяснота по отношение на това, защото Исус даде илюстрации за съвсем буквалния начин, по който ще се изпълнят Божиите обещания. Ние имаме една от тези илюстрации в случая с Лазар. След като Учителят обяснил на Марта великата истина за всеобщото възкресение и изяснил, че в "последния ден" онези, които са се събудили и са повярвали в Него, никога няма да умрат, Той отишъл на гроба на нейния брат и чрез използването на божествена сила го извикал от смъртта.

Исус се обърна към Лазар с думите: "Лазаре, излез!" и разказът ни казва, че "мъртвецът излезе". (Йоан 11:43,44). След това Исус дава указания да се свалят от него гробните дрехи, за да бъде отново свободен и да се смеси със семейството и приятелите си. Той се върна при тях, същият Лазар, както преди да умре. Той не беше фантом, нито призрак. Не беше нужно да преобръща маси или да дрънка с огледала, за да съобщи на приятелите си,

че е сред тях, защото беше върнат при тях, лично и телесно. Както Лазар е бил мъртъв, така сега той е жив и сестрите и приятелите му се радват. В този случай имаме практична и разбираема илюстрация на това какво ще означава за човешкия род, когато всички, които са в гробовете си, ще чуят гласа на Исус, който ги събужда от съня на смъртта. Умножете в ума си милиарди пъти тази сцена на радост във Витания, когато Лазар чул гласа на божествената власт, който го събудил от смъртта, и тогава ще разберете до известна степен какво има предвид Бог в обещанията си да благослови всички земни семейства. Именно тази крайна цел на идването на Исус на света оправдава посланието на ангелите в нощта, когато Той се ражда, това послание, което те описват като "блага вест, която ще причини голяма радост на всички хора. Днес в Давидовия град ви се роди Спасител; Той е Месията, Господ". Лука 2:10,11

Съкрушени ли сте, защото някой скъп за вас човек е починал? Това е тежко

преживяване, защото в живота на останалите остава ужасна празнота. Но имайте кураж; раздялата не е завинаги. В радостното утре на Божия план - утре, което вече е близо - в онова славно време на срещи, ще видите отново любимия си човек. Междувременно продължавайте да вярвате в Божиите обещания и в Неговата способност да изпълни тези обещания. И ако можете, изгубете себе си в голямата радост от това да разказвате на другите за надеждата, която вдъхновява сърцето ви и ви позволява да продължите в тъмнината на нощта, докато чакате радостта, която, можете да сте сигурни, ще дойде на сутринта.